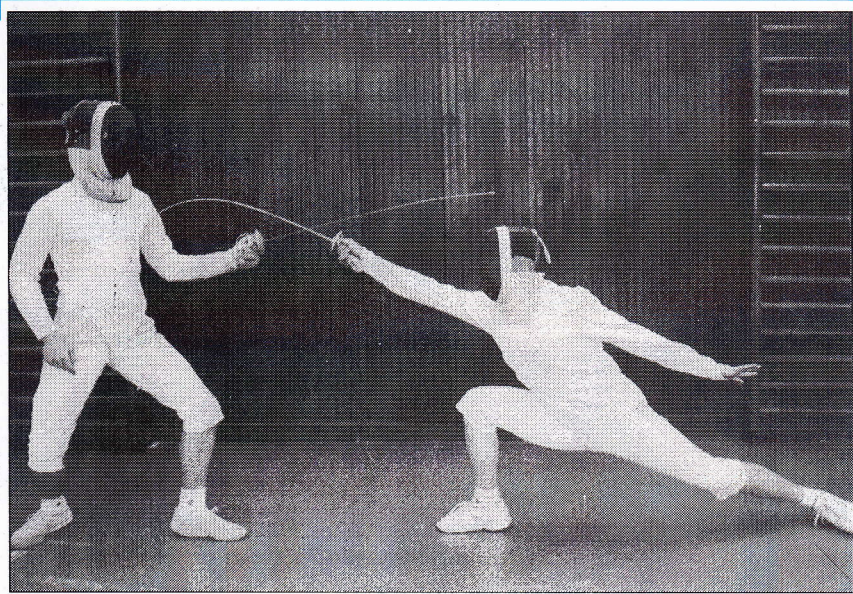

HÁROM ÉVTIZED

ZALAEGERSZEGI

PENGEFORGATÓK

1968-1998

Három évtized

– avagy a zalaegerszegi pengeforgatók

**Szerkesztő:
Ekler Elemér**

Zalaegerszeg, 1998.

Fotók:
Décsy László és archív felvételek

Riportok:
Ekler Elemér és Bedő István

A Zalaegerszegi Vívó Egylet alkalmi kiadványa

Felelős kiadó: Miszory Béla

Készült a Gőcsej Nyomdában

Felelős vezető: Győrffy Zoltán

PÉLDAÉRTÉKŰ TETT VOLT

Mint egykori sportoló, magam is aktív szereplője voltam annak a kornak, amikor Zalaegerszezen gyökeret vert a magyar szempontból talán legeredményesebb olimpiai sportág, a vívás. Egy-két megszállott sportember szívós munkájának köszönhetően a szakosztályalakítást követően egyre rangosabb versenyekről tértek haza szép sikerekkel a Zalaegerszegi Dózsa vívói.

E szakosztály tagjai – az eredményeken túlmenően – azzal is felhívták magukra a figyelmet, hogy őket messze elkerülték a botrányok, "csak" a következetes munkában hittek, s ennek megfelelően dolgoztak.

Példamutató értékű volt zalai viszonylatban – de országosan is elsők voltak-, hogy amikor a belügyi sportkluboknál a társadalmi változások miatt megszűnt a sportolási lehetőség, önerőre támaszkodva alakítottak meg új sportegyesületüket. Előbb bebizonyították, hogy életképesek, hogy komolyan veszik feladatukat, s csak utána kértek támogatást a várostól.

Ennek a szemléletnek is köszönhető, hogy a Zalaegerszegi Vívó Egyletet ma a sportág egyik vidéki bázisaként tartják számon.

Kívánom, hogy az elkövetkezendő harminc évben is hasonló eredménnyel örvendeztessék meg a város sportszerető közönségét.

Józsai György

Zalaegerszeg város sportcsoportjának
vezetője

VIDÉKI BÁZIS LETT EGRSZEG

Kovács Tamás, a Magyar Vívó Szövetség technikai igazgatója a közelmúltban több alkalommal is megfordult Zalában, Zalaegerszegen, hiszen a megye, a város számos rangos vívóversenynek adott otthont. A jubileum kapcsán kérdeztük az egykori kiváló sportolót, jelenlegi vezetőt.

– Hogyan értékeli az egerszegi vívósport három évtizedét?

– Nyugodtan kijelenthetem, hogy példaértékű az a fejlődés, ami ebben a sportágban Zalaegerszegen tapasztalható. Szeretném külön kiemelni Tóth Ferenc személyét, aki sokat tett – edzőtársaival együtt – azért, hogy reményteljes és eredményes versenyzőgárda szülessen a zalai megyeszékhelyen, első osztályú csapatai legyenek. Megemlítem azt is, hogy nemzetközi A-kategóriás bíró lett, ami nagy elismerést jelent.

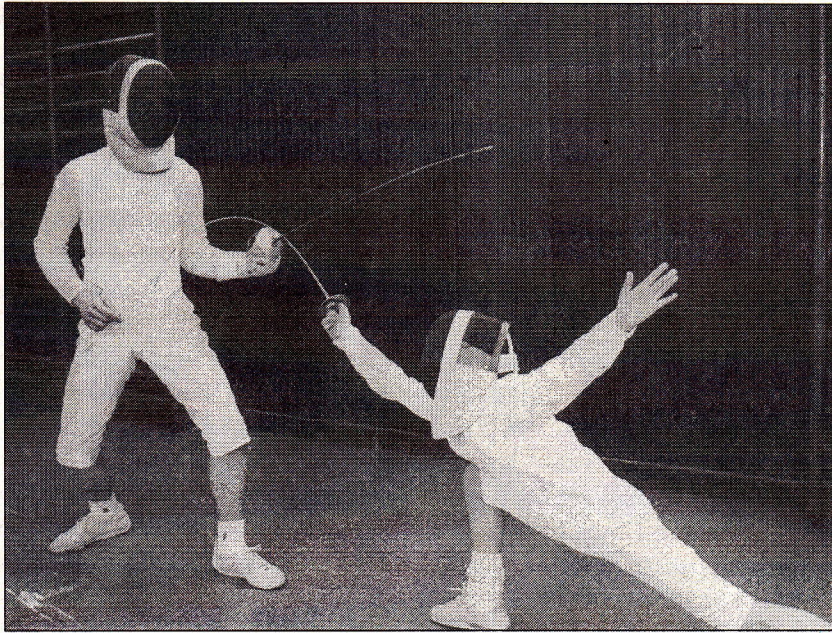
– Nyilván a szakmai fejlődéssel jár együtt, hogy Zala, illetve Zalaegerszeg egyre rangosabb versenyeket rendezhet.

– Természetesen a két dolog elválaszthatatlan egymástól. A már említett Tóth Ferenc mellett kiemelném Bálints Károly és Miszory Béla szerepét abban, hogy Egerszeg több sikeres kadett Világ Kupát rendezett, s házigazdája lehet majd a 2000-ben sorra kerülő Európa-bajnokságnak. Nagyon remélem, hogy a Magyar Vívó Szövetség előbb-utóbb olyan kedvező gazdasági helyzetbe kerül, hogy a három-négy vidéki centrum között számontartott Zalaegerszegi Vívó Egyletet hathatósan is támogatni tudja anyagilag.

**Balról: Tóth Ferenc, Kovács Attila, Miszory Béla
és Csikós Sándor**

AZ ORSZÁGBAN AZ ELSŐ VOLT

E könyv kéziratának nyomdába adásakor Magyarországon 51 vívó szakosztály működött. A több mint félszáz egyesületből harminc volt rangsorolva, vagyis ennyi ért el értékelhető eredményt. Az 51 egyesület közül 13 budapesti.

A Zalaegerszegi Vívó Egylet – az elmúlt időszak eredményei alapján – a 12–14. helyet foglalja el a ranglistán. Vidéki viszonylatban csak négy egyesület lett rangsorolva, az egerszegi klubon kívül a másik zalai szakosztály, a MÁV NTE, továbbá a Tapolca és a DVTK.

Magyarországon jelenleg 11 olyan klub működik, amely kizárólag csak vívással foglalkozik. Az első Zalaegerszegen alakult.

NEM EGYMÁS ELLEN, HANEM EGYMÁSÉRT

Aki valamennyire is ismeri a zalai vívás történetét, annak nem kell különösképpen bemutatni Báilits Károlyt, akinek tevékenységét számos kitüntetéssel ismerték el az elmúlt évtizedekben. Ez év januárjában az ünnepélyes megyegyűlésen vehette át a Zala Megye Sportjáért Díjat, amit a hivatalos indoklás szerint a zalai vívósport megeremtésért érdemelt ki.

Báilits Károly azon vezetők közé tartozott (tartozik), aki felülemelkedett a kicsinyes helyi érdekeken, azt az elvet hangoztatva, hogy az összefogás, egymás segítése a szűkebb környezet fejlődésére is visszahat. Mindig azon munkálkodott, hogy a két város, Nagykanizsa és Zalaegerszeg vívósportja sportszerű rivalizálással, de egymást segítve fejlődjön.

– A sportág irányításának súlypontja – évtizedek után – Nagykanizsáról Zalaegerszegre került, hiszen Miszory Béla lett az elnök, Tóth Ferenc pedig a főtitkár... Ön harminc éven keresztül navigálta a sportág zalai hajóját, hol elnökként, máskor pedig főtitkárként. Elfáradt?

– Nem fáradtságról van szó, hanem arról, hogy a Nagykanizsáról Zalaegerszegre került Tóth Ferenc kiváló érzékkel vette észre a fejlődés irányát. Ezt a dinamizmust tapasztalva gondoltunk arra, hogy egy agilis fiatalember kerüljön a főtitkári posztra. Logikus döntés volt az is, hogy az ugyancsak megyeszékhelyen élő és tevékenykedő Miszory Béla legyen az elnök, hiszen a kapcsolattartás és – teremtés lényegesen könnyebb az ő helyzetükből.

– Ez a váltás nyilván nem azt jelenti, hogy Báilits Károly eltűnik a pástok környékéről?

– Szó sincs erről. Pályafutásom során eddig mindig felvállaltam a két szakosztály fenntartását. Akkor is, amikor nehézségek voltak. Egyszer Egerszegen, egyszer Kanizsán. Mert itt, Dél-Zalában is voltak kritikus időszakok. Aki ismer, annak nem kell bizonygatnom: egész életemben szinte már beteges mániám volt a vívás. Ha elhagyom a pástot, ha nem hallok többé fegyvercsörgést, akkor nekem már vége.

– Hogy értékeli az egerszegi vívósport fejlődését?

– Egyik szakosztály húzta a másikat, nem engedte leragadni. Ez a párharc egy tisztességes rivalizálás volt. Ha az élet más területén is így lett volna, akkor most Egerszeg és Kanizsa előbbre állna. Víták voltak, de

balhék soha. Nem valaki ellen, hanem az ügy, a zalai vívás érdekében emeltünk szót. Nem a kanizsai, s nem is az egerszegi vívás volt a lényeges, hanem a zalai. Ha nem ezt a politikát folytatjuk, akkor már nincs is vívás a megyében.

– Optimista a jövőt illetően?

– Igen. Hogy a jövőt elképzeljük és megtervezzük, ahhoz nem árt a múltba tekinteni. Nagykanizsán egykor Szabó János létrehozta a vívó szakosztályt. Két olyan edzőt nevelt a megyének, akik a későbbiek során meghatározó személyiséggé váltak. Zalaegerszegen Csikós Sándor, Nagykanizsán pedig Kiss György. Utóbbi aztán folytatta ezt a nevelő munkát, hiszen az ő tanítványa volt Tóth Ferenc, a kiváló egerszegi edző és versenybíró, illetve Kisgyura István, aki a MÁV NTE-nél neveli a tehetséges vívókat.

– Hiányérzete?

– Tudja, ha én Egerszegen élek, talán épült volna már egy vívócsarnok.

AZ ALAPOK LERAKÁSA

1967. nyarán egy ambiciózus nagykanizsai fiatalember Zalaegerszegre érkezett. Rajkai Miklós, a megyei testnevelési és sporthivatal elnöke fogadta Csikós Sándort azzal az elhatározással, hogy a ZTE-nél - a fiatal szakember közreműködésével - lerakják a vívás egerszegi alapjait.

– Az egyesület akkori vezetőinek az volt az elképzelése, hogy mellékállásban kezdem el a vívás oktatását. Azonban az általuk biztosított munkahelyek (rövid három hónap alatt kettő is volt) különböző okok miatt nem tették lehetővé a szakosztály megszervezését.

Az mindenesetre nyilvánvalóvá vált, hogy a TB-ellenőrzés – ott volt alkalmazásban – és a vívás két különböző fegyvernem. Az élet aztán – meg a megyei TS-elnök – megoldotta a helyzetet: 1967. decemberében Csikós Sándornak jelentkeznie kellett Veress Miklósnál, a Zalaegerszegi Dózsa elnökénél.

– Január elsejével átvesz a rendőrség - idézi fel az elnök szavait Csikós Sándor. – A sportiroda vezetése és a vívás megszervezése lesz a feladatom. Az alakuló ülést 1968. március 17-én tartottuk. Segítőtársam –

a későbbi barát – az a Miszory Béla volt, aki jelenleg a Zala Megyei Vívó Szövetség és a Zalaegerszegi Vívó Egylet elnöke. Meg kell említenem két középiskolai testnevelő kolléga nevét – Raffai Imre és Szikszai György –, akik a szervező, toborzó munkámat segítették. A lelkes középiskolás tanítványokkal az alakulást követő években már sikereket értünk el III. és II. osztályú versenyeken. Tisztelettel említem meg dr. Bán András, a II. belosztály akkori vezető főorvosát (kiváló kardvívó volt egyetemi évei alatt), aki a hetvenes évek elején segítőtársként kapcsolódott be az oktató munkába. (Tudomásom szerint még most is aktív kapcsolata van a szakosztállyal.) Nem hagyhatom ki a sorból két volt I. osztályú párbajtőröző versenyző nevét sem: dr. Sallai Sándor szemészfőorvos urat és Magyar József olajmérnök urat, akik Zalaegerszegre kerülvén versenyzőként és a gyermekek edzőpartnereként is aktív részesei voltak az oktató-nevelő munkának.

A szakedzői végzettségű testnevelő nagy lelkesedéssel végezte munkáját. Sikeres versenyzők – Miszory Béla, Kovács Attila, Tóth Ferenc, Illés Etelka, Szilvás Izabella, Fatér Zsuzsanna, Csapó Katalin, Bán Cecília, stb. – kerültek ki keze alól.

– A versenyzők képzése mellett arra törekedtem, hogy neveljek ki olyan versenyzőt, vagy versenyzőket, akik hajlandóak elvégezni az edzőképzőt. Így büszke vagyok három volt tanítványomra (Miszory Béla, Kovács Attila és Tóth Ferenc), akik a TF-en középfokú, illetve szakedzői diplomát szereztek. Lelkes, kitaró és nem utolsósorban szakszerű munkájukkal még elismertebbé, vidéki bázissá tették az országban a zalaegerszegi szakosztályt. Meg kell említenem a szakosztály háttér-embereit is – Rosta István, Seregélyes Béla, Slezák József, Tóth Lajos –, akik mint szakosztályvezetők, – intézői minőségben irányították a szakosztály életét. Végül, de nem utolsósorban Báliits Károly nevét említem, aki a kezdeti lépésektől kezdve baráti kézfogással egyengette utamat, diplomáciai munkájával harcolt a zalaegerszegi vívás talponmaradásáért is, amelyet ezúton is megköszönök.

1972-ben a Petőfi-iskola testnevelője lett. A ZTE egyik bázis – intézményében a vívás nem tartozott a favorizált sportágak közé, így sokáig nem is kapott testnevelés-tagozatos osztályt. Talán ennek is tudható be, hogy 1978-tól fokozatosan eltávolodott a sportágtól. 1985-től elsősorban az atléták felkészítésében vállalt szerepet, vívásban csak kezdőkkel foglalkozott, és 1988-tól végleg letette a fegyvert.

A vívás egerszegi alapjainak lerakásában, a sportág népszerűsítésében végzett munkájával azonban maradandó nyomot hagyott.

EGY KÖZELGŐ JUBILEUM JEGYÉBEN

1998-ban már csak egyetlen esztendő választja el attól, hogy a zalaegerszegi vívósporttal kötött házassága negyedszázados jubileumhoz érkezen. Nagy szó ez, hiszen Tóth Ferenc még fiatalember, előtte a további sikerekkel kecsegtető pálya.

Vívó, edző, bíró. A zalai vívóélet egyik meghatározó egyénisége.

– Hogyan kezdődött?

– Nyolc éves koromban. 1968-ban Nagykanizsán Kiss György és dr. Horváth György váltott irányításával kezdődött, majd folytatódott ismerkedésem a sportággal. Négy év múlva értem el első jelentősebb sikeremet az országos Fabik Kupán szerzett tőr bronzéremmel, illetve kard negyedik helyezéssel.

– 1974-ben Zalaegerszegre került...

– Középiskolai tanulmányaimat a Ganz Ábrahám Szakközépiskolában kezdtem el, így kézenfekvő volt a klubváltoztatás is. A Zalaegerszegi Dózsában Csikós Sándor irányította az edzéseimet, törben dr. Sallai Sándortól, kardban pedig dr. Bán Andrástól kaptam leckéket. 1974-ben megszereztem az aranyjelvényes minősítést. Egyéni versenyeken 1980-ig vettem részt, csapatban viszont ezután is pástra léptem. Tagja voltam az 1982-ben és 1983-ban az OB II-ben ezüstérmes tőr csapatnak, 1984-ben pedig a kardozókkal értük el ezt az eredményt.

– Hogyan kezdődött edzői pályafutása?

– 1978-ban kezdtem el a hivatalos edzősködést, a segédedzői képzés megszerzése után. Ruzsicska Gábor, Katovics Balázs, Tóthmátyás Lajos és Ribiczey Sándor tartozott az első tanítványaim közé. Az 1980-as évek végén a belügyi sportegyesületeknél egyre kisebb lett a támogatás, több szakosztályt is megszűnés fenyegetett. 1989. október 25-én 15 vívó és szülő létrehozta a "Santelli Alapítványt", az ifjú vívókért. Első nagy sikerként könyvelhettük el 1989-ben a női tőr csapat (Hajdu Ibolya, Németh Gabriella, Györe Szilvia, Tóth Andrea, Varju Andrea, Pethő Szilvia) OB I-be jutását. Az együttes azóta is az első osztályban szerepel.

1988-ban, egy pályázat révén, franciaországi ösztöndíjat kaptam. Egy hónapig voltam kint, ezalatt szemléletmódomban gyökeres változás történt, s ez kihatott edzői munkámra is. A TF-en szereztem szakedzői diplomát. Nagy szeretettel gondolok Lukovich Istvánra, aki rendkívüli pedagógus volt. Mindig türelemre intett, azt hangsúlyozta, hogy az elvégzett munkának előbb-utóbb eredménye lesz.

– Pástról a pást mellé... Bírói pályafutásáról keveset tudunk... – 1983-ban egy budapesti viadalon kaptam egy oklevelet a következő felirattal: "A legsportszerűbb versenybíró". Ezzel együtt járt egy pár edzőcipő is – mellesleg. Ez a mozzanat azt hiszem végleg megerősítette bennem az elhatározást, hogy pást mellett – az edzői tevékenységen túl – versenybíróként is tegyek valamit a magyar vívósport érdekében. Vidékbajnokságok, korosztályos magyar bajnokságok után 1989-ben a párizsi Coubertin Csarnokban egy férfi tőr Világ Kupa döntőjét vezethettem. Az ottani szereplés meghatározta nemzetközi megítélésemet.

– Milyen irányban? Persze buta kérdés ez, hiszen egyre rangosabb feladatokat kap...

– Világ Kupák, világbajnokságok, Európa-bajnokságok következtek. A legutóbbi VB-n, Fokvárosban a férfi tőr bronzcsatát vezettem. Németolasz összecsapás volt. Az olaszok kaptak négy piros lapot – négy büntetőtussal járt együtt –, aztán vívni kezdtek. 45–43-ra nyertek. Szép meccs volt. Előtte márciusban, a Kanári-szigeteken kadett és junior világbajnokság volt. Ott a férfi tőr döntőjét dirigálhattam.

– Milyen a magyar versenybírák nemzetközi megítélése?

– Elfogultság nélkül állíthatom, hogy a világ legjobbjai. Ezt nem mi mondjuk, hanem a külföldiek vélekednek így. Ezért nagy szó, hogy sikerült ebbe a körbe bekerülnöm. Kétszer is a világ legjobb 20-as mezőnyében voltam.

– Titkos vágy?

– 2000., az olimpia...

Sydney előtt persze még jópár erőpróba vár(t) Tóth Ferencre. Ezek közé tartozott az elmúlt évi gdanski Európa-bajnokság, ahol közmegelegedésre látott el versenybírói feladatot, ami azért is kiemelkedő teljesítmény volt, mert az elődök, s a jelenlegi kollégák nagyon magasra tették a mércét.

S persze a versenyrendezés és szervezés is számos feladatot ad Tóth Ferencnek. Zalaegerszeg egyre jobban bekapcsolódik a rangos nemzetközi viadalok vérkeringésébe, bizonyítja ezt az eddigi öt kadett Világ Kupa megrendezése. Az 1998. márciusi viadal is ezt a folyamatot erősíti. Aztán következik a 2000-es felnőtt Európa-bajnokság, ami a zalai vívósport eddigi legnagyobb erőpróbájának ígérkezik.

FELNŐTT FEJJEL KEZDTE

Miszory Béla, a Zala Megyei Vívó Szövetség és a Zalaegerszegi Vívó Egylet elnöke egy munkahelyi kapcsolatnak köszönheti, hogy megfertőzték a sportág szeretetével. A "vírusgazda" Csikós Sándor vívó szakedző volt, aki Zalaegerszegre kerülván a társadalombiztosításnál lett ellenőrgyakornok. Miszory Béla kollégája...

– A körmendi főiskolán egy évig a testnevelés tanszéken oktattak vívást, tulajdonképpen ott kerültem testközelbe a sportággal – emlékszik vissza a több mint harminc évvel ezelőtti eseményre Miszory Béla, aki "civilben" azóta az OEP Zala Megyei Igazgatóságának vezetőjévé lépett elő – Zalaegerszegen aztán Csikós Sanyi említette nekem, hogy azért jött a ZTE-hez, hogy megalakítsa a vívó szakosztályt. Az alapozásra sor került, de nem a ZTE-nél, hanem a Zalaegerszegi Dózsánál. A klubalakítás szervező munkájához kért segítséget Sanyi. Összebarátkoztunk. Olyannyira, hogy felnőtt fejjel magam is szerelést öltöttem. Tanuljam meg a vívást! – biztatott. Az alapoknál kezdtük. A fiatalok, gyerekek között... Kemény edző volt, példaértékű, következetes munkát végzett. Szinte mindenki az ő tanítványa a mai edzői garnitúrából Zalaegerszegen.

– Meddig jutott versenyzőként?

– Másodosztályú töröző lettem, s a minősítés megszerzésének külön története van. Pécsen rendezték a versenyt, s mi már egy nappal korábban elutaztunk, Harkányban szálltunk meg. Pécsre utazván kigyulladt alattunk a vonat, de szerencsére időben érkezett a mentés. Az újabb bonyodalom a városban ért bennünket, ahol kiderült, hogy a kérdéses utcából kettő is van Pécssett. Természetesen a rossz címre mentünk. Úgy 3–4 kilométert tévedtünk csupán. Időm sem volt már az

átöltözésre, gyakorlatilag utcai ruhában léptem pástra. Csak akkor eszméltem fel igazán, amikor kihírdették, hogy teljesítményemmel másodosztályú minősítést szereztem.

– Mikor mondott búcsút az aktív vívásnak?

– Az edzői képesítés megszerzésekor, vagyis 1977-ben. Négy évig foglalkoztam ezt követően a fiatalokkal.

– Fenyegette a megszűnés veszélye a szakosztályt?

– Igen, több alkalommal is. A Zalaegerszegi Dózsánál is szóba került a megszüntetés, de a hivatalban lévő főkapitányok szerencsére nem engedték. A rendszerváltáskor, a BM-klubok megszűnésekor ismét veszélybe került a létünk. Erre azonban nem került sor.

– Alighanem példamutató értékű volt az akkori zalaegerszegi akció: az alapítvány létrehozása.

– Az ötletet a pénzhiány, a megszűnéstől való félelem adta. A Zalaegerszegi Dózsánál mindig vita volt a pénz elosztásánál. Azt kértük, hogy osszák "le" a támogatást, magyarán minden szakosztály kapja meg a maga részét, amivel gazdálkodhat. A kilépésünket bejelentő közgyűlésen fogalmazódott meg az alapítvány létrehozása. Önálló vívóklubként a miénk volt az első az országban. Az eredmények azóta igazolták a lépés helyességét.

– 30 éves a zalaegerszegi vívósport. Milyennek látja a jövőt?

– 2000-ben Európa-bajnokságot rendez Zalaegerszeg. Azt szeretném, ha ezen a viadalon zalai vívó is szerepelne. S talán egyszer az olimpián is.

– Kanizsa és Egerszeg együttműködése a vívásban példaértékű.

– Büszkék is vagyunk erre. Ha a sportágnak megyei, országos rendezvénye van, akkor egymás segítése a legfontosabb szempont.

MÉRFÖLDKŐ A ZALAI VÍVÁSBAN

Vizler Ádám, a zalaegerszegi vívósport legsikeresebb versenyzője, hiszen amióta a tört és a kardot forgatják a megyeszékhelyen, a sportoló a szakosztály eddigi legnagyobb sikerét érte el.

– A '97-es évben az országos újonc bajnokságon aranyérmet szereztem – idézi fel a fővárosban történeteket Vizler Ádám. – Nagyon érett számomra az aranyérem, mivel előtte többször is a dobogón végeztem. Győzelmemet követően az újonc ranglista élére kerültem.

A siker azért is mérföldkő, mert ritkaság, hogy bármely fegyvernemben, s korosztályban vidéki versenyző megleckézteti a fővárosiakat, hiszen köztudott, hogy Budapesten összehasonlíthatatlanul jobbak a körülmények.

– Először nem a vívás volt a kedvencem, hanem a cselgáncs, de azt a sportágat abbahagytam. A keresztapám vívóedző, így édesapám megkérdezte: nem lenne kedvem vívni? (A keresztapa egyébként Tóth Ferenc vívó szakedző, nemzetközi bíró.) Mondtam: próbáljuk meg. Először töröztem, majd kardoztam. Végül maradtam a tőrnél.

Ádám célja, hogy előbb a serdülő, majd a kadett korosztályban bizonyítani, bekerülni a korosztályos válogatottba.

– Az eredmények nagyban befolyásolják, hogy milyen szerepet szánok életemben a vívásnak. A Vívó Egyletnél családiás a légkör, jó a társaság. Remélem, 2000-ben sikerül megrendeznünk az EB-t Zalában, és a bevételből felépíthetünk egy vívócsarnokot, s akkor helyére kerül Egerszegen a vívás. Egy biztos: felnőtt koromban támogatni fogom a vívást.

A vívók kitartásáról, szorgalmáról regényt lehetne írni. Nincsen ezzel másképpen Ádám sem. Tudja, hogy a sportolói pályafutás véges és fiatalon meg kell már tervezni a jövőt.

– A jogi és a közgazdasági pálya egyaránt vonz. Édesapám végrehajtó, én is az akarok lenni. Ő nem rajong ezért, azt mondja legyen inkább ügyész. Tudom, manapság ezek a foglalkozások divatosak, de én az apai ráhatás miatt szeretnék jogász, vagy közgazdász lenni. A vívásnál már bejött a tanácsa. Bizakodom, hogy egy darabig még a tanulás és a vívás harmonizál egymással.

NEM ROZSDÁSODHAT AZ EGRSZEGI KARD

– Amikor 1968-ban Zalaegerszegre költöztünk, a szomszédom hívott egy edzésre, s úgy megtetszett a vívás, hogy otthagadtam. Ekkor alakult meg egyébként a szakosztály a Z. Dózsánál – idézte fel a régmúltat Kovács Attila kardozó, aki ma a szakág edzője. – Elsőként tört adtak a kezembe, később váltottam a kardra. Csikós tanár úrnál kezdődött a versenyzői pályafutásom. Két évvel később már másodosztályú minősítéssel rendelkeztem, ami bizonyította, hogy nem kezeltem rosszul

az ősi magyar fegyvert, a kardot. A vívóknál remek társaság jött össze, bár már akkor is tudtam, hogy ebből nem fogok meggazdagodni. Huszonöt forint volt a havi tagdíj, ami akkor nem számított olcsó mulatságnak, de a sikerek mindenért kárpótoltak.

– Hajdanán a kardozóknál még nem ismerték a találatjelző gépet, s bizony, akárcsak a csatákban, a páston is jókat lehetett a karddal az ellenfél testére suhintani. Aminek az eredménye jópár kék folt lett az ellenfél testén...

– Egy-egy verseny után 10–15 kék csíkot összeszedett az ember. Már csak azért is, mert jóval többen vívtak, mint manapság. Ha valaki haragudott az ellenfelére, a sportszerűség határán belül meglapozta, adtunk is, kaptunk is ilyen találatokat. De a kezdő versenyző kellő technikai tudás hiányában is adott ilyen tust, ami lelkileg és testileg egyaránt fáj, de hál' Istennek különösebb kezelés nélkül felszívódott.

Kovács Attila vidéki vívó létére többször is ott állt az első osztály kapujában. A legmagasabb hazai minősítést azonban nem sikerült megszereznie.

– Akkor még jóval többen vívtak, mint most, a kilencvenes években. Több lépcsőfokot kellett végigjárni egy-egy minősítésért. Egy nagykanizsai versenyen már biztos továbbjutó voltam, amikor az utolsó asszómát "leadtam" egy soproni srácnak, hogy ő is továbbjuthasson. Az edzője hálálkodott. Aztán hálából a döntőben – amikor bíró volt – elveretett, így nem lettem első osztályú. Ezután viszont könyöröghetett bárki, nem adtam le egyetlen asszót sem. Később még többször – egy tus miatt – nem sikerült megszereznem az első osztályú minősítést, ami a mai napig fáj.

A '80-as évektől kezdve Kovács Attila a pástról annak szélére került. Edzői pályafutása legnagyobb sikerének azt tartja, hogy a Vívó Egylet férfi kardcsapatával feljutott az OB I-be, s a fiúk azóta is ott szerepelnek.

– A csapat kicsit megöregedett, de még mindig lelkes. A sportág azóta sem lett gazdagabb a városban, munkahelyi elfoglaltságom miatt kevesebb időt tudok a vívásra fordítani. Félek, ha a mostani társaság kiöregszik, az egerszegi kardot megeszi a rozsda.

Reméljük, talán nem így lesz.

"MOST EGRSZEG KÖVETKEZIK"

Magyar József, a kaposvári születésű olajmérnök sajátos módon került kapcsolatba a megye két meghatározó vívószakosztályával. Így emlékszik vissza erre a Szolnoki Kőolajkutató Vállalat jelenleg Szíriában dolgozó szakembere:

– Más világ volt a mi gyermekkorunkban, akkor nem a televízió előtt töltöttük a szabadidőt. A szórakozást a sport jelentette, számomra pedig konkrétan a vívás. Kaposvárott abban az időben 2–3 egyesületnél is oktatták a sportágot.

A dél-zalai városban is működött szakosztály, s a MÁV NTE színeiben versenyző Csikós Sándorral, illetve Kiss Györggyel számtalanszor találkoztam a páston. Nagyszerű kapcsolat alakult ki közöttünk, mondhatni barátok lettünk. A középiskola elvégzése után Miskolcra kerültem egyetemre, ahol a DVTK versenyzője lettem. Öt éven keresztül I. osztályú párbajtőröző voltam, s olyan világnagyságok ellen versenyezhettem, mint Kulcsár Győző, Balczó András, vagy Nemere Zoltán. Annyira erős volt abban az időben a magyar mezőny, hogy a ranglista első húsz helyezettje között helyet foglalni igazi rangot jelentett.

– Mi volt a legjobb egyéni eredménye?

– 1964-ben aranyérmes lettem az országos vidékbajnokságon.

– Hogyan került Zalába?

– A diploma megszerzése után a szerződéselem Gellénházához kötött. Zalaegerszeg közelsége, no és az egyre gyarapodó család – négy gyermekem van – miatt az alkalmi "beruccanások" mind gyakoribbak lettek. Ösztönzően hatott, hogy a miskolci kórházban megismert dr. Sallai Sándor szemészfőorvos is a zalai megyeszékhelyre került, aki ugyancsak a vívás szerelmese volt. Jó barátom csábított a Zalaegerszegi Dózsához a hetvenes évek elején párbajtőrözni. Itt ismerkedtem meg Tóth Ferencsel, Bedy Csabával, Kovács Attilával, s a többi egerszegi vívóval. Nagyon jó közösségbe kerültem, ahol kiválóan éreztem magam. 1981-ben aztán a munkám Nagykanizsára szólított, ahol Bálints Károly – akinek a neve fogalom a zalai vívósport fejlesztése és népszerűsítése miatt – rögtön lecsapott rám. Azonnal bevont a munkába. Megalakult a Vivere alapítvány, ennek kuratóriumának lettem a tagja. Egy régi álom vált valóra: egy asztalhoz ült Zalaegerszeg és Nagykanizsa polgármestere,

valamint a névadó cég képviselője, s útjára indították a Rotary Kupát, amely öt éven keresztül rendszeres versenyzési lehetőséget biztosított a két város pengeforgatóinak.

– Mi lett ennek a nagyszerű kezdeményezésnek a sorsa.

– A kombinált csapatversenyt 3:2 arányban Nagykanizsa nyerte. Abban maradtunk – a sorozat lezárásakor –, hogy most Zalaegerszeg következik, az egerszegi vívók találnak majd ki hasonló viadalt. Várjuk a folytatást.

– Úgy tudjuk, hogy a vívástól nem szakadt el, annak ellenére, hogy rendkívül elfoglalt.

– Most is tevékenykedem az alapítványban. Személy szerint is szorgalmaztam, hogy a női kardozás – egy rangos versennyel – Nagykanizsán debütáljon. Ez sikerült. Úgy gondolom, hogy a megye büszke erre a két vívóegyesületre.

NEM SZAKADT MEG A KAPCSOLAT

Dr. Bán András, az immár nyugállományban lévő osztályvezető főorvos – Sallai doktorhoz hasonlóan – a civisvárosban ismerkedett meg a vívással, majd az ott megszerzett tudását kamatoztatva évtizedeken keresztül nevelte, oktatta a zalaegerszegi fiatalokat.

– A debreceni piarista gimnázium, majd az orvosi egyetem kardcsapatában vívtam. A diploma megszerzését követően pályázat útján kerültem Zalaegerszegre, ahol a megyei kórház II-es belgyógyászatán kaptam osztályvezetői állást. Ha nem csal az emlékezetem, 1969-ben Miszory Béla invitált a Zalaegerszegi Dózsa vívó szakosztályához.

– Milyen feladatot vállalt?

– Társadalmi edzőként a kardozók edzéseit irányítottam, az akkori munkamegosztás szerint Csikós Sándor a törözőkkel, Sallai kollégám pedig a párbajtörözőkkel foglalkozott elsősorban. Hadnagy Gábor kivételével kezem alól került ki a kardcsapat valamennyi tagja.

– Visszatekintve az elmúlt három évtizedre: mit tart a legnagyobb eredménynek?

– Az OB I-be jutást, majd az első osztályú jog megvédését.

– Mikor hagyta abba az edzősködést?

– Két évvel ezelőtt, hetvennégy éves koromban. Kapcsolatom azonban nem szakadt meg a szakosztállyal, ahol nagyon jól éreztem magam. A helyi versenyeken én vagyok az ügyeletes orvos.

– Milyenek látja az egerszegi vívósport jövőjét?

– A törözőket és a párbajtörözőket nem féltem, hiszen Tóth Ferencnél nagyon jó kezekben vannak. A kardozóknál – hogy saját fegyvernememet említsem – már korántsem ennyire örvendetes a kép, hiszen az általam nagyra tartott Kovács Attila munkahelyi elfoglaltság miatt nem tud sok időt szakítani a vívásra. Hiányolom egy új – a kardvívással foglalkozó – szakkönyv megjelenését is, ha jól emlékszem a legutóbbi magyar nyelvű kiadás 1958-ban jelent meg. Tíz évvel azelőtt, hogy a Zalaegerszegi Dózsánál megalakult a vívó szakosztály.

OKTATOTT, DE HA KELLETT, VERSENYEZETT IS

Dr. Sallai Sándor szemészfőorvos Debrecenben szerzett diplomát, s a DEAC párbajtörözőjeként nyert országos főiskolai bajnokságot, s itt érdemelte ki az I. osztályú minősítést is.

– Emlékezetes számomra ez a főiskolai bajnokság, hiszen a döntőben – holtverseny után – Kulcsár Győzöt vertem meg. Ez igen nagy fegyvertény volt, hiszen abban az időben egy magyar bajnokság mezőnyében tizenöt világbajnok is pástra lépett.

– Debrecen után Zalaegerszeg következett?

– Nem. A miskolci megyei kórházban kaptam állást, így kézenfekvő volt, hogy a DVTK párbajtörözőinél folytattam a vívást. Az utolsó fellépés diósgyőri színekben igencsak emlékezetes volt. Egy pozsonyi nemzetközi versenyen az NDK és az osztrák válogatott mögött a harmadik helyet szerezte meg a DVTK. A prágai események miatt nem tapsoltak meg bennünket akkor a dobogón.

– Mikor került Zalába?

– 1973-ban lettem a megyei kórház orvosa, s bekapcsolódtam a vívó szakosztály munkájába is. Oktattam a fiatalokat, de ha kellett, magam is a pástra léptem. Emlékszem egy kanizsai versenyre: csapatvezető voltam, de kényszerűségből nekem is szerelést kellett öltenem. Többen is mosolyogtak, de jópár fiatalot megleckéztettem. Második lettem.

– Mikor szakadt el a vívástól?

– A '80-as évek második felében már egyre kevesebb idő jutott a sportra. Addig hetente kétszer is lementem az edzésekre. Aztán elkerültem Zalaegerszegről, jelenleg a sátoraljaújhelyi kórházban gyógyítok. Ott sajnos nincs vívó szakosztály.

AZ EREDMÉNYEKET A VÍVÓK HOZTÁK

Gelencsér István, nyugállományú tábornok, 1974-ben lett a Zala Megyei Rendőr-főkapitányság vezetője. Így emlékszik vissza a Zalaegerszegi Dózsa keretein belül működő vívó szakosztály munkájára:

– Nyugodtan kijelenthetem, hogy az egyik legszervezettebb szakosztály volt a vívóké, a cselgáncssal együtt. Nagyon sok gyerek járt az edzésekre, s ennek igazán örültem. Akadtak persze más vélemények is, kifogásolva, hogy sok "idegen" jár a rendőrségi tornaterembe az edzésekre. Ezt csak akadémikusnak vettem. Miért félünk a gyermekektől? – intettem le az aggodalmaskodókat, igazat adva ezzel Bálints Károly megyei szövetségi elnök véleményének. Csikós Sándor volt akkoriban az edző, akit józan gondolkodású, korrekt sportembernek ismertem meg. Miszory Béla, Sallai doktor, Bán doktor – intelligens emberek alkották a vezetést, az edzői gárdát, úgy ítélt meg, hogy jó kezekben van a szakosztály. Nem nagy, kiugró eredményeket vártunk elsősorban a vívóktól, illetve a cselgáncsozóktól, hanem azt, hogy rendszeresen foglalkozzanak a fiatalokkal, sportolási lehetőséget biztosítsanak számukra. Úgy gondolom, hogy a lehetőségekhez mérten anyagilag is kellőképpen támogattuk őket, szerelési és versenyzési gondjaik nem voltak. A labdarugó szakosztály volt még akkoriban is a középpontban, ám az eredményeket a vívók hozták.

FELEJTHETELÉN IDŐSZAK

Dr. Tátray Ádám, a közismert zalaegerszegi fogszakorvos az egyik szülőatyja volt a Santelli Alapítványnak, s mintegy öt éven keresztül az elnöki tisztséget is betöltötte.

– Akkoriban, 1989-ben még meglehetősen szokatlan dolognak számított – főleg vidéken –, hogy egy szakosztály támogatására alapítványt hoztak létre. Nem érte önöket támadás emiatt?

– Nem. Sőt nyugodtan mondhatom, hogy pozitív megítélés övezte ezt a kezdeményezést Zalaegerszegen, sőt a megye más városában is, hiszen nem sokkal később Nagykanizsán is megalakult a Vivere Alapítvány, a helyi vívósportot támogatván. Nagyon szép időszak volt az az öt év, egy rendkívül lelkes és tenniakaró csapat dolgozott együtt. Ezt a

kollektívát elsősorban a vívók szülei alkották, akik jelentős anyagi áldozatot is vállaltak azért, hogy a sportág színvonala emelkedjen a megyeszékhelyen..

– Tulajdonképpen önök a jövőbe láttak akkor, amikor létrehozták a Santelli Alapítványt, hiszen két év múlva a szakosztálynak otthont és szervezeti keretadó Zalaegerszegi Dózsánál alapvető változások történtek. Ennek következtében a vívók kiváltak a klubból...

– Ha nincs ott a háttérben az alapítvány, megszűnt volna a szakosztály. Szeretném külön megemlíteni dr. Szabó Antal nevét, aki rengeteget segített a munkámban. Megalakult az önálló vívó egyesület, s egyre jobb eredményeket tudott felmutatni Zalaegerszeg. OB I-be jutott a női törccsapat, majd követte őket a legjobbak közé a férfi kardegyüttes.

– Nem vetődött fel az önálló egyesület megalakulásakor, hogy az alapítvány betöltötte szerepét, megmentette a vívószakosztályt, amit most már önálló útjára engedhet...

– Ez valóban megfogalmazódott bennünk, s 1996-ban én azzal a jelszóval, hogy a mór megtette kötelességét, a mór mehet, lemondtam az elnöki tisztségről.

– Úgy tudom, a Tátray-család most is szoros szálakkal kötődik a Zalaegerszegi Vívó Egylethez...

– Valóban. Feleségem, dr. Mészáros Eszter az alapítvány egyik alelnöke, két leányunk pedig az egyesület versenyzője. S persze én sem lettem hűtlen a vívókhoz.

– Hogyan segítette a város vezetése az alapítvány munkáját?

– Elismerte erőfeszítéseinket, értékelte az eredményeket, s ennek köszönhetően a vívók is részesülnek városi támogatásban.

– Közismert, hogy jó a kapcsolat a két város, Nagykanizsa és Zalaegerszeg vívó szakosztálya között. Ez így van az alapítványok esetében is?

– Igen. Szép és gyümölcsöző kapcsolat alakult ki az elmúlt években.

IN MEMORIAM BEDY CSABA

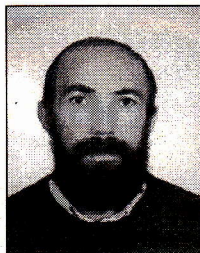
Együtt kezdtünk, emlékszel? Te Körmenden, én Nagykanizsán. Zalaegerszegen lett közös klubunk, közös munkánk és célunk. Nagyon tudtál küzdeni: a páston, a Sportágért, az egerszegi, a zalai vívás ügyéért.

Azt a kegyetlen fegyvernemet, ami végleg leszólitott a pástról, nem te választottad. Nem is volt esélyed a győzelemre.

Ahogy egy vívót nem lehet elképzelni fejevé nélkül, úgy az egerszegi vívósportot sem nélkülöd. Emléked tovább él, országos és nemzetközi verseny viseli neved.

S persze itt van velünk fiad is, aki egyre nagyobb sikerrel forgatja azt a fegyvert, amit a gyilkos kór három évvel ezelőtt kitépett a kezedből.

Emlékedet megőrizzük.

Tóth Ferenc

ALAPÍTVÁNY

Zalaegerszeg város vívósport pártoló közönsége azon óhajtól vezérleve, hogy ezen, a magyar nép lelkében mélyen gyökeredző hagyományos sportot támogatásáról biztosítsa, alapítvány létrehozását határozta el. Az alapítványtevők szándéka, hogy a Zalaegerszegi Dózsa SE kebelén belül működő vívószakosztályban folyó sport és nevelési tevékenységet, mint tartós közérdekű célt támogassa. Ennek érdekében a Ptk. 74/A-74/F § és az 1987. évi II. tvr. alapján az alapítvány tevők tartós, közérdekű sport célt szolgáló, nyitott alapítvány létrehozását határozták el. Az alapítványtevők szándéka, hogy az alapítványi célra befolyt összegek gondos kezelésről és rendeltetésszerű felhasználásáról egy kijelölt kuratórium gondoskodjék.

A kuratórium tagjait az alapítványtevők alapítványi nyilatkozatuk megtételekor felkéri és a későbbiekben a kuratórium tagjai a megüresedett helyekre maguk választanak tagot.

A kuratórium saját elnökét maga válassza meg és hívja vissza.

Az alapítványtevők céljaik elérése érdekében jelen okirat aláírói 16.000 Ft azaz Tizenhatezer 00/100 forint összegű készpénzt, mint alapítványi vagyont helyeznek el az OTP Zala Megyei Igazgatósága Zalaegerszeg által vezetett számlára.

Az alapítvány neve: "SANTELLI" ALAPÍTVÁNY AZ IFJÚ VÍVÓKÉRT

Az alapítvány székhelye: ZALAEGERSEGEZ, Ady Endre Általános
Iskola

Posta címe: 8900. Zalaegerszeg, Kisfaludy u. 2.

Az alapítványtevők által felkért kuratórium tagjai a következők:

Filó József
Filó Józsefné
Rosta Lászlóné
Györe Zoltánné
Dömötör Andrásné
Dr. Mészáros Eszter
Dr. Tátray Ádám

Dr. Deim Edit
Dr. Szabó Antal
Kovács Attila
Varju István
Bedy Csaba
Szommer András
Tóth Ferenc
Dr. Vértényi Jenő

Fent nevezett kuratóriumi tagok az 1989. október 25-én megtartott alakuló ülésen dr. Tátray Ádámot elnökké, Filó Józsefnét és Bedy Csabát elnökhelyettesekké megválasztotta.

Az alapítvány ügyvezető titkárának Tóth Ferencet, míg a gazdasági teendők ellátására Varjú Istvánt választotta meg a kuratórium:

Az alapítványhoz csatlakozhat bármely állampolgár, természetes személy és jogi személy.

Az alapítványhoz adományaikkal csatlakozó pártolókkal szemben a kuratórium vállalja, hogy az alapítvány vagyonának felhasználásáról tájékoztatást ad.

Zalaegerszeg, 1989. október 25.

A KIVÁLÁS

1991. február 18-ika fordulópontot jelentett az egerszegi vívósport életében. Ezen a napon a Zalaegerszegi Dózsa SE küldöttközgyűlésén döntés született a Vívó Szakosztály kiválásáról. E sporttörténeti eseményt eleveníti fel az alábbi jegyzőkönyvkivonat:

JEGYZŐKÖNYV

Készült: 1991. február 18-án a Zalaegerszegi Dózsa Sportegyesület küldöttközgyűlésén, a Z. Dózsa Sportklubban.

Jelen volt: 50 fő

Horváth Ferenc, SE elnök köszöntötte a küldöttközgyűlésen megjelenteket, és javaslatot tett a küldöttközgyűlés elnökének, jegyzőkönyvvezetőjének és annak hitelesítőinek a személyére.

A küldöttközgyűlés elnöke:	Dr. Bencze István
Jegyzőkönyvvezető:	Fliszár Ida
Hitelesítők:	Tóth Ferenc
	Kovács József

A küldöttközgyűlés a jelölteket egyhangúlag elfogadta. Horváth Ferenc ezután átadta a szót a küldöttközgyűlés elnökének.

Dr. Bencze István: Tisztelettel köszöntötte a küldöttközgyűlésen megjelenteket. Majd ismertette a Gazdasági Igazgató által írt levél tartalmát, melyben megfogalmazódik:

- A Dózsa Sportegyesület a rendőr-főkapitányságtól semmilyen támogatásban nem részesülhet.
- Az épületeket, ingatlanokat a rendőrség vegye át, azok működését, fenntartását a rendőr-főkapitányság biztosítsa.
- A Dózsa Sportegyesületek, mint önálló jogi személyek maguk döntsék el további működésük szükségszerűségét.
- Dózsa SE állományában lévő sportlétesítmények és épületek fenntartását és üzemeltetést végző alkalmazottakat a rendőr-főkapitányságok átvehetik állományba.

- Az épületekből, ingatlanokból a megyei rendőr-főkapitányságokon sportközpontot kell létrehozni.

Ezután ismertette a válaszlevelet is, melyben az SE elnök kéri, hogy a kézilabda, ill. labdarugó szakosztályok a lehető legkevesebb bérleti díj ellenében vehessék igénybe az épületet. Javaslatot tett a sporttelep karbantartóinak a főkapitányság állományába való felvételét, valamint a bűfé szerződésének meghosszabbítását a végleges leadás időpontjáig.

Horváth Ferenc: az 1991. január 14-i rendkívüli elnökségi ülésről tett említést. Véleménye szerint a Dózsa Sportegyesületet addig kellene fenntartani, amíg a kézilabda és a labdarugó bajnokság nem fejeződik be. Ehhez kér javaslatokat.

Kustán József: Nem lenne helyes a mai nappal kimondani az egyesület megszűnését. Az egyesületnél jól működő szakosztályok vannak, pl.: a vívó szakosztály.

Elmondja, hogy a vívás fejlesztését a hivatal önálló klubként tudná elképzelni.

A kézilabda és a labdarugó szakosztályok érdekeltek a sportban, lehetőséget kell teremteni, hogy a két szakosztály be tudja fejezni a bajnokságot.

A sportlövő szakosztály: vizsgálja meg a rendőrség, tudja-e a kiképzést biztosítani.

A tájfutó szakosztály érdekelve van, hogy megmaradjon – báziszszervet kell találni.

A cselgáncs, karate szakosztályokat össze kell hangolni a rendőrséggel, vagy más lakótelepi klubokkal kell közösen megegyezni.

Mindenkinek bizonyos kivárási időt kellene adni. A telep eddig is kiképzőközpontként szerepelt, a rendőrség ezt az objektumot nem tudja kihasználni. Kezdeményezték, hogy a főkapitányság jelképes összegért bocsássa rendelkezésre a kézi és a labdarugó pályát.

Ismételten hangsúlyozza, hogy nem szeretné, ha a mai nappal kimondanánk az egyesület feloszlását...

Bedy Csaba: A januári elnökségi ülésen közölték velünk, hogy a Dózsa nem működhet tovább. Ezután 1 hónap állt mindenki rendelkezésére. Addig minden szakosztály találhatott volna magának

egyesületet. A szakosztályok csak használták a Dózsa nevet. Majd közli, hogy szeretné, ha a vívó sz.o. a mai nappal kiválhatna az egyesületből. A támogatási kérelmet benyújtották az önkormányzat felé. Ha a Dózsa név megszűnik, szeretnének kiválni az egyesületből...

Dr. Nagy László: Hangsúlyozta, hogy a Z. Dózsa SE és a főkapitányság két külön fogalom. A Dózsa önálló jogi személy, a főkapitányság bázisszerv.

Hangoztatta, hogy az ORFK határozata az, hogy az egyesülettől megvonnak mindennemű támogatást, és nem a megyei főkapitányságé...

A kézilabda és a labdarugó pálya használatának nincs akadálya. A sportközpont foglalkoztatja a kézilabda és a labdarugó sz. osztályokat. A vívók részéről korrekt felvetés volt a szakosztály kiválása az egyesületből...

Nagy László: A Dózsa név szerepel az önkormányzat életében. Kiemelte, hogy a vívók a központi támogatás biztosítása nélkül szerepeltek eredményesen. Az önkormányzatnak nem jelent gondot, hogy a vívók különválnak az egyesülettől...

Tóth Ferenc: Az ORFK parancsban eldöntötte a Dózsa sorsát. A gazdasági igazgató keze is meg van kötve. Kéri, hogy lehessen létrehozni egy egyesületet, mert a Dózsa nem tudott segíteni. Szintén félidőben vannak a bajnokságban. Számukra nem lenne jó a Dózsa fennmaradása. Javasolja, hogy a többi szakosztály is ismerje el, hogy a továbblépéshez új egyesületre van szükségünk. Segítséget vár az egyesülettől, hogy a szakosztály kiléphessen a Dózsától. Az egyesület maradása a szakosztálynak csak hátrány lenne...

Kustán József: Javasolja, hogy a kézilabda sz.o. június 30-ig használhassa a pályát az eddigi gyakorlatnak megfelelően. A sportlövészet sorsa nincs rendezve, addig nem is lehet, míg a városi lőtér sorsa nem rendeződik. Tájfutó sz.o. sorsáról, vagyónáról döntenit kell. Azt ajánlja, hogy új egyesületet hozzanak létre. A Dózsa SE megmaradása

mellett van, és javasolja, hogy a vagyont adja át ezeknek a szakosztályoknak. Amíg a városnak nincs költségvetése, addig pénz sem lesz. A vívó sz.o. önálló klub lesz...

Miszori Béla: Kéri, hogy a vívó sz.o-t szüntessék meg a Dózsán belül. Önálló egyesületet próbálnak létrehozni. Ezzel megoldódna minden gond a többi szakosztály részéről.

Kustán József: A szakosztályt át kell adni, nem megszüntetni kell.

Tóth Ferenc: Megszűnik-megalakul. Nincs potenciális gond. A Dózsa a felszereléseket könyvjóváírással átadta...

Dr. Bencze István: A küldöttközgyűlés az alapszabály szerint most határozzon az alábbi pontokban:

- 1./ A Z. Dózsa SE szűnjön meg.
 - 2./ Ne szűnjön meg, hanem 1991. június 30. után újra tárgyaljuk az egyesület létét.
 - 3./ Hozzájárulunk-e a vívó szakoszt., tájfutó, cselgáncs szakosztályok kilépéséhez az egyesületből?
- Az 1. pontra 1 fő igen, 49 nem szavazattal a Dózsa SE fennmaradását szavazták meg.
- A 2. pontban 1 tartózkodással, 49 igen szavazattal az 1991. június 30-i újratárgyalást szavazta meg a közgyűlés.
- A 3. pontban 50 igen szavazattal hozzájárulnak a nevezett szakosztályok kilépéséhez.

Miszori Béla: Ezúton kijelenti a küldöttközgyűlés előtt, hogy a vívó szakosztály 1991. március 1-től kilép az egyesületből, és önálló egyesületet hoz létre...

Városi Tanács VB. Igazgatási Osztály
Zalaegerszeg, Kossuth Lajos u. 17-19.

Ogyiratszám: 7867/1989.III.

Ogyintéző: Dr. Benódek Csilla/Árnó

Tárgy: "Santelli" alapítvány
jövőhogydó

HATÁROZAT

A Zalaegerszegi Dózsa Sportegyesület vívó szakosztályában sportoló gyermekek ezúttal által létrehozott "Santelli" alapítvány az ifju vívókért" elnevezésű alapítvány alapító okiratát **j ó v á h a g y o m**.

Az alapítványt 3. sorrenddel nyilvántartásba veszem.

A nyilvántartás szerint:

Az alapítvány neve: "Santelli" Alapítvány az Ifju Vívókért
Székhelye: Zalaegerszeg, Ady Endre Általános Iskola
Lovelézői címe: Zalaegerszeg, Kiszalud u. 2. sz. 8 0 0 0
Kuratórium tisztségviselői:

elnök: dr. Tátray Ádám
elnökhelyettes: Filó Józsefné
Bedy Csaba
tagok: Filó József
Rosta Lászlóné
Győra Zoltánné
Dömötör Andrásné
Dr. Mészáros Eszter
Dr. Deim Edit
Dr. Szabó Antal
Dr. Kovács Attila
Varju István
Szamoser András
Tóth Ferenc
Dr. Vértényi János

Tájékoztatom, hogy az alapítvány törvényes és az alapító okirat szerinti működését a Városi Tanács VB. Igazgatási Osztály, mint állami felügyelő szerv jogosult ellenőrizni.

Határozatom indoklását és a jogorvoslatra való utalást az 1981. évi I. tv. 43.§.(2) bekezdése alapján mellőzöm.

Határozatomról értesül:

1./ "Santelli" Alapítvány Zalaegerszeg, Kiszalud u.2.
(Ady E. Általános Iskola)

Zalaegerszeg, 1989. november 8.

Dr. Árnó Csilla
osztályvezető

Zala Megyei Bíróság

Pk.60.554/1990/2.sz.

V E G Z É S

A Zala Megyei Bíróság elrendeli a Zalaegerszegi Városi Vívó Szövetséget /8900 Zalaegerszeg Széchenyi tér 5./ - 1./ Sport működési körrel - a társadalmi szervezetek nyilvántartásába 529/1990.szám alatt bejegyezni.

A társadalmi szervezet elnöke: Tóth Ferenc 8900 Zalaegerszeg Fűtődombi u. 18.szám alatti lakos.

I N D O K O L Á S :

Az egyesület megalakulása és a bírósági nyilvántartásba vételére irányuló kérelem megfelelt az egyesülési jogról szóló 1989. évi II.tv.-ben foglalt feltételeknek, így a megyei bíróság azt a társadalmi szervezetek nyilvántartásába bejegyezte.

Zalaegerszeg, 1990. október 8.

Dr.Bartal Géza sk.

b i r ó

A kiadvány hitelesül

megyei bírósági előadó

SANTELLI Alapítvány
Dr. Tátrai Ádám úrnak
Alapítvány Elnöke

Zalaegerszeg

Tisztelt Elnök Úr!

A Zalaegerszegi Dózsa SE Vívószakosztályának Elnöke és edzői 1991. január 14-én kibővített elnökségi értekezleten vettek részt. E megbeszélésen a Dózsa Elnöksége úgy nyilatkozott, hogy a vívószakosztály további eredményes működéséhez sem a dologi, sem az anyagi eszközöket biztosítani nem tudja. Ezen megbeszélésen egyébként a Polgármesteri Hivatal és a Városi Sportfelügyelőség is képviseltette magát.

Az egyesület bejelentését követően alulírott vívőedzők arra az elhatározásra jutottunk, hogy Zalaegerszeg város vívósportjának fennmaradása érdekében önálló vívóegyesületet alakítunk meg.

Döntésünk meghozatalában elsősorban az ösztönzött bennünket, hogy a vívószakosztálynál jelenleg 87 minősített versenyző és számos e sportágat megkedvelő, sportolni és e sportág fellendítésében tevékenykedő fiatal és sportaktív tevékenykedett, akiknek további sportolási lehetőségét, illetve tevékenység kifejtését továbbra is biztosítani szükséges.

Kérjük, hogy döntésünkről az Alapítvány érdekelt tagjait is értesíteni sziveskedjék és megalakulásunkat követően az alapítvány az önálló szakosztályt támogassa és segítse.

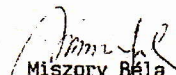
Megemlítjük, hogy döntésünkről e levéllel egyidőben a Z. Dózsa Elnökét is tájékoztattuk.

Kérjük, hogy az új egyesület megalakulásával kapcsolatos megbeszélésünkön az Alapítvány tanácsadó testületként képviseltesse magát. Az alakuló ülés időpontjáról későbbiekben tájékoztatjuk Önket.

Zalaegerszeg, 1991. január 15.

Tóth Ferenc
vívőedző

Kovács Attila
vívőedző

Mészory Béla
vívőedző

Zalaegerszegi Dózsa SE.

Horváth Ferenc úrnak
SE Elnöke

Zalaegerszeg

Tisztelt Elnök Úr!

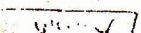
Az 1991. január 14-én megtartott kibővített elnökségi ülésen elhangzottak alapján sajnálattal vesszük tudomásul, hogy a megváltozott anyagi feltételek miatt a Z. Dózsa Egyesülete a Vívó Szakosztály további eredményes működtetéséhez a dologi és pénzügyi feltételeket biztosítani nem tudja.

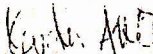
Tekintettel arra, hogy ezen szakosztályban jelenleg 87 minősített versenyző és további számos e sportágat megkedvelő és sportolni kívánó fiatal foglalkoztatásáról van szó, így az alulírott edzők abban döntöttek, hogy Zalaegerszezen önálló Vívóegyesületet alakítanak.

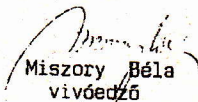
Sajnálattal tesszük Önök felé ezen kényszerítő bejelentésünket, hisz 1968-tól mióta e szakosztály működik, nemcsak az egyesület, de a város hírnevének öregbitésében is együtt értünk el sikereket.

Kérjük, hogy kényszerítő bejelentésünket megértéssel fogadják és az újonnan megalakuló vívó egyesületet a megalakulásakor és azt követően is támogassák.

Zalaegerszeg, 1991. január 15.

Tóth Ferenc
vívóedző

Kovács Attila
vívóedző

Miszory Béla
vívóedző

.....
M E G H I V Ó
.....

Tisztelt

Örömmel tájékoztatjuk, hogy 1991. március 1-vel Zalaegerszezen megalakítottuk az önálló Zalaegerszegi Vivó Egyletet.

Az Egylet célja, hogy a Z. Dózsa vivószakosztályainak jogutódjaként, annak hagyományait folytatva továbbra is biztosítsa Zalaegerszeg város vivást kedvelő és ezen sportággal szimpatizáló polgárainak, fiataljainak a sportág megismerését, e sportágban való segítő tevékenységét, a rendszeres sportolást, versenyzési, testedzési lehetőséget, az ilyen igények felkeltését, továbbá Zalaegerszeg város hírnevének öregbítése a sportágban elért eredményekkel.

Az újonnan megalakult Vivó Egylet Elnöksége

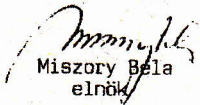
1991. március 12-én 17 órakor

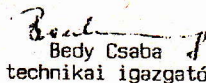
tartja kibővített alakuló ülését Zalaegerszezen az Ady Endre Általános Iskola ebédlőjében.

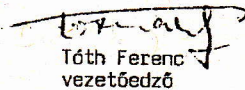
Az alakuló ülésre tisztelettel és szeretettel meghívjuk és részvételére az eddigi kialakított jó kapcsolatainkra tekintettel számítunk.

Zalaegerszeg, 1991. március 1.

Tisztelettel:

Mészory Béla
elnök

Bedy Csaba
technikai igazgató

Tóth Ferenc
vezetőedző

Zalaegerszegi Dózsa Sportegyesület
Zalaegerszeg, Jákun F. u. 38. sz.
Ikt. sz.: 38/1991.

Jegyzőkönyv-

Készült: a Sportegyesület hivatalos helyiségében 1991. március
4-én.

Tárgy: a vivó szakosztály átadása a Zalaegerszegi Vivó Egyletnek.

Jelen vannak:	Horváth Ferenc	SE elnöke
	Miszori Béla	Vivó Egylet elnöke
	Pleszár Ida	SE adminisztrátor

A Sportegyesület 1991. február 18-án megtartott küldöttközgyűlé-
sének felhatalmazásával a Zalaegerszegi Dózsa Sportegyesület vivó
szakosztályát - felszerelésével együtt - átadjuk a Zalaegerszegi
Vivó Egyletnek.

Egyben felhatalmazom a Vivó Egyletet, hogy a Magyar Vivó Szö-
vetség által rendezett versenyekben résztóként vegyen részt.

[Handwritten signature]
.....
Vivó Egylet elnöke

[Handwritten signature]
SE elnöke
[Handwritten signature]
.....
SE adminisztrátor

MEGÁLLAPODÁS

Mely létrejött a MÁV nagykanizsai TE (Nagykanizsa) és a Zalaegerszegi Vívó Egylet (Zalaegerszeg) csapata között évente rendezendő találkozókra.

A szándékot, az érdemi rendezést támogatja (segíti) Nagykanizsa megyei jogú város Polgármesteri Hivatala, Zalaegerszeg megyei jogú város Polgármesteri Hivatala, a Rotary Fűrési kft. (Nagykanizsa) igazgatósa.

A találkozások célja: a két város vívói között a sportbarátság elmélyítése, a városok vezetőinek a vívást támogató magatartásának elősegítése, egyben a társasági kapcsolatok építése. Az aktív sportot űzők azon szándéka, hogy ne csak hivatalos versenyeken találkozzanak a két város vívói, hanem a versenyzéssel a városok közötti más jellegű kapcsolatok is létrejöhessenek.

A Rotary kft. segíteni kíván a fenti célok megvalósításában és szponzorálást vállal, kupát és érmekeket ajánl fel minden versenyre oly módon, hogy a kupát 5 éves időtartamig tartja. Végső elnyerő az a csapat, amelyik legalább 3 alkalommal elnyeri a kupát.

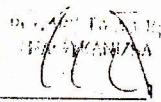
A MÁV NTE vívói vállalják az elsőizbeni rendezést azzal, hogy a versenyhelyszínek évente változzanak. A rendezvény költségeit (étkezés, szállás kivételével) mindig a rendező város (esetleg a vívószakosztály) vállalja. A részletes tartalmi versenykiírást mindig a rendező készíti el, s küldi meg a másik városnak.

A megállapodást aláírók kötelezik magukat, hogy a rendezvényen megfelelő módon képviseltetik magukat.

Kelt: Nagykanizsa, 1991. november 15.

Nagykanizsa
polgármestere

Rotary Fűrési
kft.

Zalaegerszeg
polgármestere

GÖCSEJ NYOMDA BT

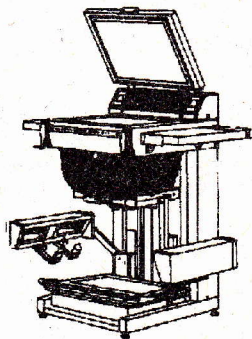
8900 Zalaegerszeg, Bajcsy-Zsilinszky tér 2.

(Vasútállomással szemben)

Telefon/fax: (92) 316-783 Telefon: 331-539

SZÍNES NYOMDAI TECHNIKA

BÉLYEGZŐKÉSZÍTÉS 1 ÓRA ALATT!

Hévízi Telephely:

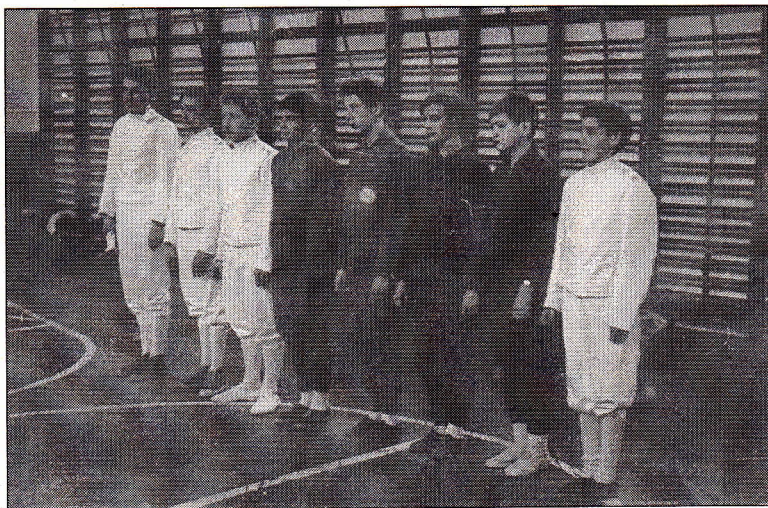
Hévíz, Rákóczi u. 4.

Telefon/fax: (83) 340-892

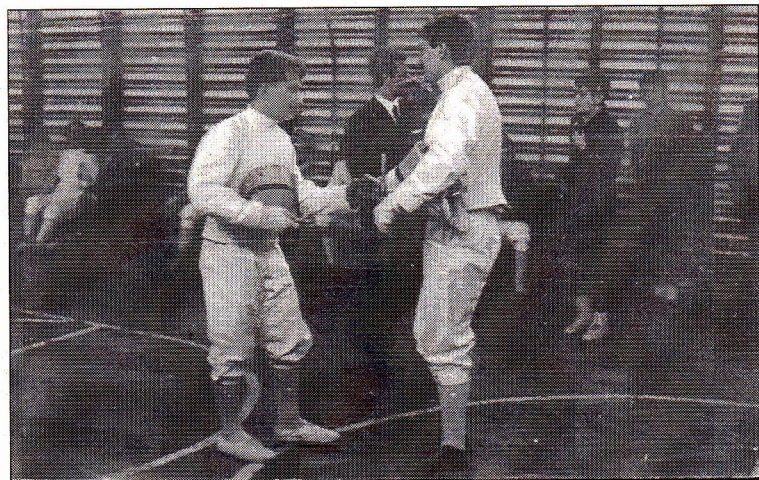
Számítógépes nyomdatechnika

(lézer-, tinta-, digitális nyomtatás)

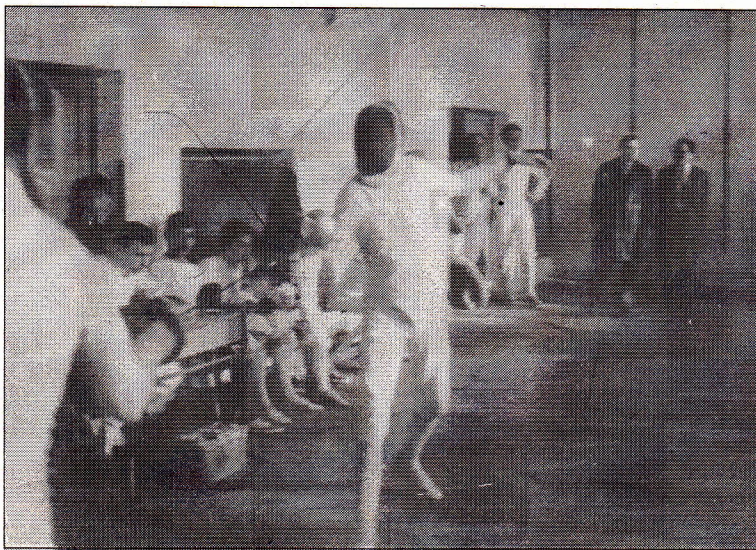
BÉLYEGZŐKÉSZÍTÉS 1 NAP ALATT!

A vívócsapat a hőskorból.

Miszory Béla (jobbról) fogadja a gratulációt.

Magyar József (szemben) akció közben.

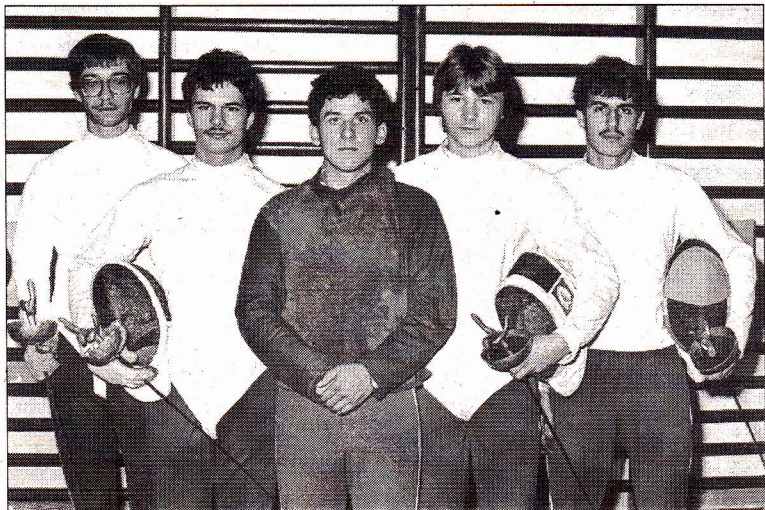
Miszory Béla tanítványával még a rendőrségi tornateremben.

Az aranyjelvényes vívók egy része 1977-ből.
Álló sor balról: Bajzáth András, Megyeri József, Kovács Attila,
alsó sor: Tóth Ferenc és Csapó Katalin.

A vívócsapat 1977-ben.

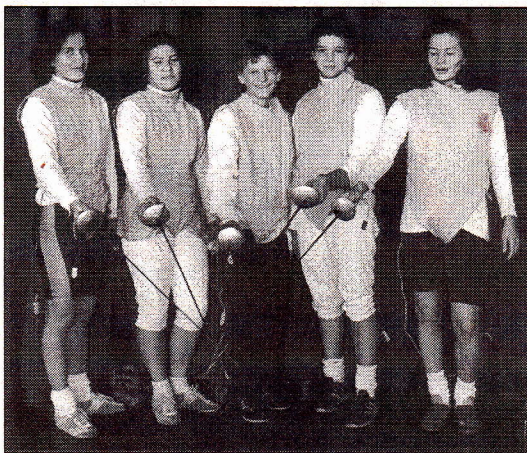

**Az 1983-ban vidékbajnokságot nyert párbajtőr-csapat.
Balról: Ribiczey Sándor, Tóthmátyás Lajos,
Tóth Ferenc edző, Katovics Balázs, Slezák József.**

**Az 1984-es tőr-csapat. Balról: Ruzsicska Gábor, Slezák József,
Csikós Sándor edző, Kiss Nándor, Englert Zsolt.**

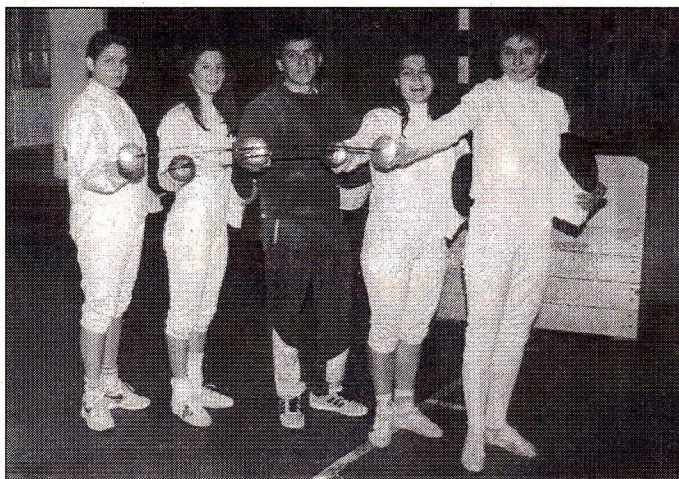
**Az 1991-ben
Frankfurtban
szerepelt
egerszegi vívók.
Balról:
Hajdu Ibolya,
Filó Kinga,
Tibola Péter,
Németh Katlin
és
Jankó Annamária.**

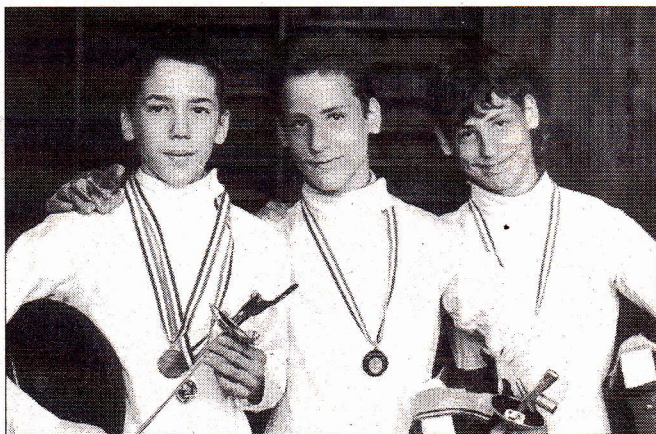
Az 1983/84-es egerszegi vívócsapat.

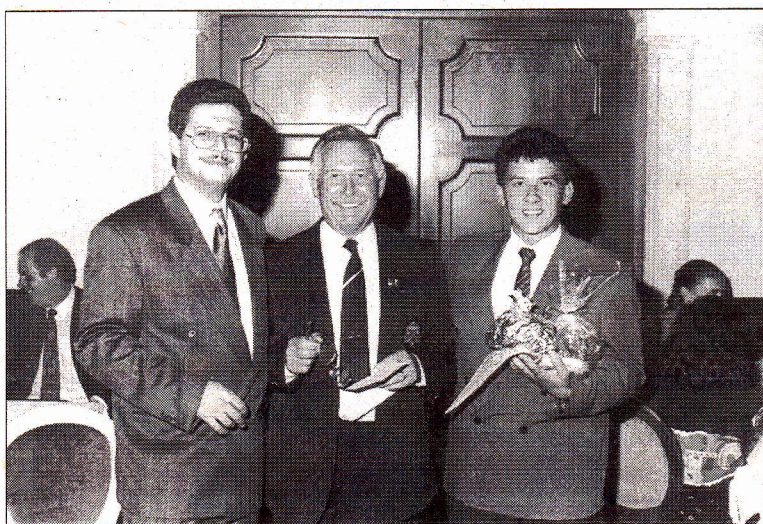
AZ OB I-es kardcsapat. Balról: Róka Róbert, Tóth Ferenc, Hadnagy Gábor, Kovács Attila, dr. Fehér Attila, dr. Bán András edző.

AZ OB I-es női tőrscsapat. Balról: Györe Szilvia, Jankó Annamária, Tóth Ferenc, edző, Filó Kinga, Pethő Szilvia.

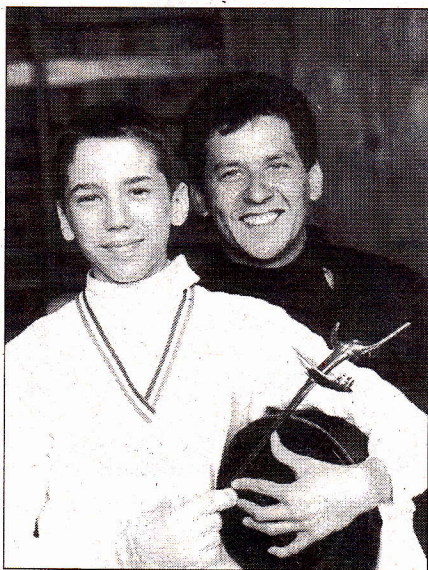
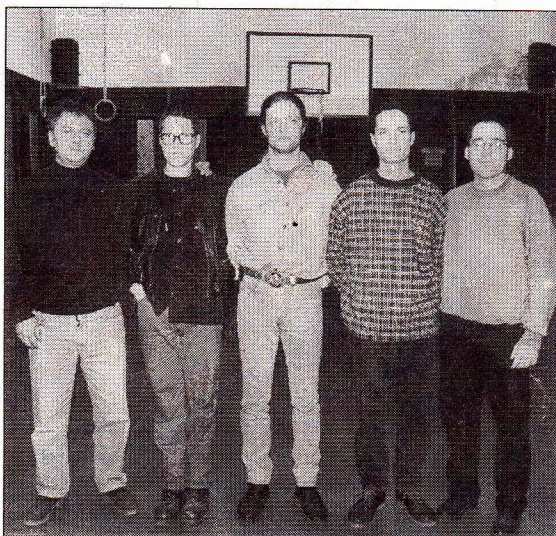

**A jelen és a jövő reménységei:
Vizler Ádám, Dukai Attila, Dukai Zoltán.**

**1990 óta kiváló kapcsolat van az osztrák Spittal FK vívóklubbal.
Balról: Jernejcic Péter szakosztályvezető,
Werner Gabriel elnök és Tóth Ferenc.**

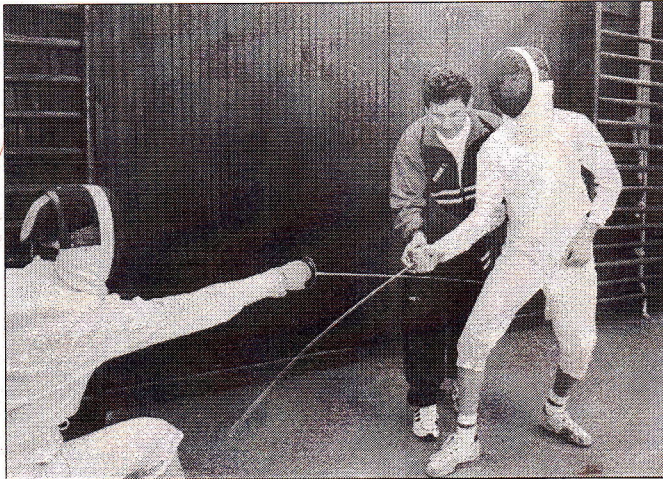
**A kardcsapat
napjainkban.
Balról:
Kovács Attila,
Róka Róbert,
Hadnagy Gábor,
Hadnagy Péter,
dr. Fehér Attila.
A képről
hiányzik
Varga Péter.**

**Vizler Ádám
újonc magyar bajnok
és diákolimpiai
első helyezett töröző,
Tóth Ferenc edzővel.**

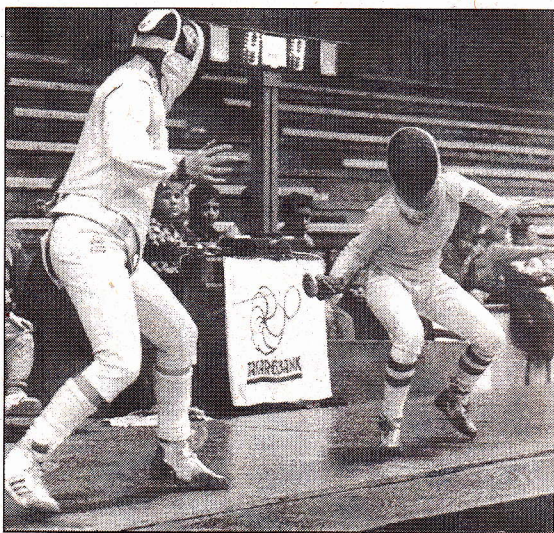
A női törccsapat. Balról: Szakony Diana, Deliága Judit, Baratta Petra, Tátray Kata, Pethő Szilvia, Varju Andrea, Tóth Andrea, Filó Kinga.

**Edzés közben...
Tóth Ferenc a helyes pengetartást mutatja tanítványának.**

Az egerszegi vívócsapat és az osztrák vendégek.

**Kadett tőr
Világ Kupa
Zalaegerszegen.**

